

- 2) występować do odpowiednich organów o wstrzymanie wykonania określonych decyzji lub czynności, jeżeli ich wykonanie jest niecelowe, sprzeczne z zasadami prawidłowej gospodarki lub byłoby sprzeczne z prawem,
- 3) występować do wojewodów o zawieszenie w czynnościach służbowych dyrektorów (kierowników) jednostek organizacyjnych nie podporządkowanych radom narodowym, winnych zaniedbań, zwłaszcza narażających na szkodę interes społeczny,
- 4) występować do właściwych organów o ukaranie w drodze służbowej lub dyscyplinarnej osób winnych zaniedbań i naruszeń, o zawieszenie w czynnościach służbowych innych osób niż wymienione w pkt 3, a w wypadkach rażących zaniedbań występować o zwolnienie z zajmowanego stanowiska.

Art. 15. 1. W razie stwierdzenia zaniedbań lub naruszenia obowiązków inspektorzy zawodowi Najwyższej Izby Kontroli i okręgowych urzędów kontroli mogą nakładać na osoby winne kary pieniężne w wysokości do 5.000 zł. Od ukarania przez inspektora Najwyższej Izby Kontroli przysługuje odwołanie do Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, a od ukarania przez inspektora okręgowego urzędu kontroli przysługuje odwołanie do dyrektora okręgowego urzędu kontroli, w terminie 14 dni.

2. W razie stwierdzenia poważnych i rażących zaniedbań lub naruszeń obowiązków dyrektorzy okręgowych urzędów kontroli i dyrektorzy zespołów Najwyższej Izby Kontroli mogą wymierzać w drodze orzeczeń osobom winnym karę pieniężną w wysokości do 10.000 zł, a Prezes Najwyższej Izby Kontroli w wysokości do 25.000 zł. Od orzeczenia dyrektora okręgowego urzędu oraz dyrektora zespołu o ukaraniu przysługuje odwołanie do Prezesa Najwyższej Izby Kontroli w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Od orzeczenia o ukaraniu przez Prezesa Najwyższej Izby Kontroli odwołanie nie przysługuje.

3. Prezes Rady Ministrów określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady orzekania o karach wymienionych w ust. 1 i 2 i tryb postępowania.

4. Nie uiszczono kary pieniężne podlegają ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

5. Inspektorzy-rzeczoznawcy i inspektorzy społeczni mogą występować z wnioskami o ukaranie winnych zaniedbań lub naruszeń obowiązków odpowiednio do dyrektora okręgowego urzędu kontroli lub Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.

Art. 16. Pracownicy Najwyższej Izby Kontroli podlegają Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli, a pracownicy

okręgowych urzędów kontroli podlegają dyrektorom okręgowych urzędów kontroli i są przed nimi odpowiedzialni za rzetelne wykonywanie obowiązków, a w szczególności za rzetelne ujmowanie i dokumentowanie wyników kontroli.

Art. 17. Do pracowników Najwyższej Izby Kontroli stosuje się przepisy dotyczące pracowników urzędów państwowych, jeżeli niniejsza ustawa lub przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Art. 18. Pracownicy Najwyższej Izby Kontroli wykonujący lub nadzorujący czynności kontrolne nie mogą być pociągani do odpowiedzialności karnej z powodu swoich czynności służbowych bez uprzedniej zgody Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.

Art. 19. 1. Pracownicy Najwyższej Izby Kontroli są obowiązani zachować w tajemnicy wiadomości uzyskane bezpośrednio lub pośrednio w związku z wykonywaniem czynności służbowych, jeżeli wiadomości te są uznane za tajne albo gdy utrzymania ich w tajemnicy wymaga dobro publiczne lub względy służbowe.

2. Obowiązek zachowania w tajemnicy trwa zarówno w czasie zatrudnienia, jak i po ustaniu zatrudnienia.

3. Prezes Najwyższej Izby Kontroli lub upoważniona przez niego osoba może w określonych wypadkach zwolnić pracownika Najwyższej Izby Kontroli lub okręgowego urzędu kontroli od obowiązku zachowania tajemnicy.

Art. 20. Przepisy art. 18 i 19 stosuje się odpowiednio do inspektorów-rzeczoznawców i inspektorów społecznych.

Art. 21. Pracownicy dotychczasowej Najwyższej Izby Kontroli przechodzą do pracy w Najwyższej Izbie Kontroli utworzonej niniejszą ustawą; pracownicy zatrudnieni w dotychczasowych delegaturach Najwyższej Izby Kontroli przechodzą do pracy w okręgowych urzędach kontroli.

Art. 22. Przepisy niniejszej ustawy dotyczące wojewódzkich rad narodowych stosuje się również do rad narodowych miast stopnia wojewódzkiego, a przepisy dotyczące wojewodów — odpowiednio do prezydentów miast stopnia wojewódzkiego.

Art. 23. 1. Traci moc ustawa z dnia 13 grudnia 1957 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. Nr 61, poz. 330).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy zachowują moc przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 24. Ustawa wchodzi w życie z dniem uchwalenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

67

U S T A W A

z dnia 27 marca 1976 r.

o utworzeniu urzędu Ministra Energetyki i Energii Atomowej.

Art. 1. Tworzy się urząd Ministra Energetyki i Energii Atomowej.

Art. 2. 1. Do zakresu działania Ministra Energetyki i Energii Atomowej należą sprawy: wytwarzania energii

elektrycznej i cieplnej, wykorzystania energii atomowej w gospodarce narodowej, kopalnictwa węgla brunatnego oraz dozoru technicznego.

2. Minister Energetyki i Energii Atomowej sprawuje nadzór nad Urzędem Dozoru Technicznego.

3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia szczegółowy zakres działania Ministra Energetyki i Energii Atomowej oraz nada statut Ministerstwu.

Art. 3. 1. Znosi się Urząd Energii Atomowej.

2. Sprawy należące dotychczas do właściwości Urzędu Energii Atomowej i Prezesa Urzędu Energii Atomowej przechodzą do właściwości Ministra Energetyki i Energii Atomowej.

Art. 4. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zadania wynikające z ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32,

poz. 150 i z 1971 r. Nr 12, poz. 117), które przechodzą do zakresu działania Ministra Energetyki i Energii Atomowej, Ministra Górnictwa oraz Ministra Gospodarki Materiałowej.

Art. 5. Traci moc ustawa z dnia 12 kwietnia 1973 r. o utworzeniu Urzędu Energii Atomowej (Dz. U. Nr 12, poz. 88).

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem uchwalenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

68

U S T A W A

z dnia 27 marca 1976 r.

o utworzeniu urzędu Ministra Górnictwa.

Art. 1. Tworzy się urząd Ministra Górnictwa.

Art. 2. 1. Do zakresu działania Ministra Górnictwa należą sprawy: przemysłu węgla kamiennego, przemysłu naftowego, gazu ziemnego i przemysłu gazowniczego, produkcji maszyn, urządzeń i sprzętu górniczego i wiertniczego oraz materiałów podsadzkowych potrzebnych do eksploatacji złóż węgla kamiennego, a także — w zakresie określonym szczególnymi przepisami — sprawy prac geologicznych, inwestycji i budownictwa górniczego w zakresie górnictwa węgla kamiennego.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia szczegółowy zakres działania Ministra Górnictwa oraz nada statut Ministerstwu.

Art. 3. 1. Znosi się urząd Ministra Górnictwa i Energetyki.

2. Sprawy należące dotychczas do zakresu działania Ministra Górnictwa i Energetyki przechodzą do Ministra Górnictwa oraz do Ministra Energetyki i Energii Atomowej stosownie do ich właściwości.

Art. 4. W ustawie z dnia 22 marca 1957 r. o zmianach w organizacji i zakresie działania naczelných organów administracji państwowej w niektórych gałęziach przemysłu, budownictwa i komunikacji (Dz. U. Nr 17, poz. 86 i z 1962 r. Nr 32, poz. 150) skreśla się art. 3 i 4.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem uchwalenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

69

U S T A W A

z dnia 27 marca 1976 r.

o utworzeniu urzędu Ministra Hutnictwa.

Art. 1. Tworzy się urząd Ministra Hutnictwa.

Art. 2. 1. Do zakresu działania Ministra Hutnictwa należą sprawy: hutnictwa żelaza i stali, hutnictwa metali nieżelaznych, górnictwa rud metali, przemysłu materiałów ogniotrwałych, koksochemicznego, maszyn i urządzeń hutniczych.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia szczegółowy zakres działania Ministra Hutnictwa oraz nada statut Ministerstwu.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem uchwalenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*